

Kérdések és válaszok csatornázás-ügyben

Az érdi lakosság körében a csatornázás lakossági érdekeltségi hozzájárulásával kapcsolatban még mindig sok kérdés érkezik. Sokan nem értik, mit és miért kell már fizetni a vízközmű-társulatnak, hiszen az építkezés még el sem kezdődött? – közvetítettük az egyik gyakori kérdést Szabó Bélának, az ÉrdiCsatornaműVízgazdálkodási társulat elnökének.

– Először is szeretném leszögezni: senkinek nem kell „előre fizetni”. Fontosnak tartom, hogy a lakosok megértsék, hogy akik részletekben fizetnek, most nem „előre fizetnek a csatornázásért”, hanem előtakarékoskodnak. A lakástakarék-pénztári (LTP-) szerződés csupán egy igénybe vehető segítség, egy eszköz ahhoz, hogy aki akar, az részletekben tudjon fizetni. Tehát ebben a konstrukcióban a tulajdonosok LTP-szerződést kötöttek. A víziközmű-társulat társulati hitellel előlegezi majd meg a beruházás kezdetekor a beruházásból rájuk eső részt, miközben az érintett ingatlan-tulajdonosoknak havi egyenlő részletekben kell megfizetni a rájuk eső részt, havi 2605 forintot, 8 éven keresztül, halasztott fizetéssel. Amikor lejár az LTP-szerződés, akkor ebből törleszti majd a társulat a beruházás kezdetkor felvett hitelt.

– Mikor veszi fel a hitelt a társulat?

– A társulat csak akkor veszi

A tényleges munkálatok megkezdéséig még számos tennivaló akad

fel a hitelt, amikor már megvan a „közberezereztetett” kivitelező a csatornázási projekt megvalósítására, és rövid időn belül indulhat a fizikai kivitelezés is. Ez azért szükséges, mert akik egy összegben fizetnek, szintén ebben az időpontban kell majd, hogy befizessék a teljes összeget. Így tehát a beruházás megkezdésekor mind az egy összegben, mind a részletekben fizetőkre eső rész a beruházók rendelkezésére fog állni, ezért nem lesz akadálya a kezdésnek. A másik előny, hogy a hitelért a társulatnak kamatot csak akkor kell fizetnie, ha azt a beruházás céljaira már felhasználták.

– Az egy összegű befizetést választóknak mikor kell fizetniük?

– A kivitelezés megkezdésekor a teljes önrésznek rendelkezésre kell állni. Ezért azok, akik az egy összegű befizetést választották, várhatóan 2009 nyarán-őszén kapnak majd felhívást a befizetésre. Egyúttal fel szeretném hívni azok figyelmét, akik eredetileg LTP-t kötöttek, de nem fizetik rendszeresen a havi részleteket, hogy a szerződésük az Alapszabálynak megfelelően átváltozik egy összegű fizetési kötelezettségre, és a későbbiekben már nem lesz lehetőségük újra részletfizetést kérni! Már megkezdttük a tájékoztató levelek postázását azok részére, akik valamilyen oknál fogva elmaradtak a részletek befizetésével.

– A beruházás kezdetéig mi

történik a már befizetett önrész-szel?

– A csatornaberuházásra befizetett önrész azon része, amely nem a tag személyes LTP-számláján van, az érvényes gazdálkodási szabályoknak megfelelően a társulat bankszámláján van elkülönítve. A szabályok szerint az előtakarékoság során a csatornázási beruházásra félretett pénzt semmilyen formában nem lehet más célra felhasználni, csakis és kizárólag a csatornaberuházás céljait szolgálhatja.

– Mi lesz akkor a pénzzel, ha nem épül meg a csatorna?

– Minden jel arra mutat, hogy ilyen eshetőségre nem kell készülnünk, hisz jól halad a projekt előkészítése. A jogszabályok szerint, ha nincs beruházás, a társulatot meg kell szüntetni. Ekkor szintén csak előnye van az LTP-nek, hiszen a saját betétszámláján van a megtakarítása mindenkinek (aki ezt választotta), és szabadon rendelkezhet a befizetett összegek fölött. Az Alapszabály garanciát ad erre a (remélhetőleg soha elő nem forduló) esetre.

– Miért előnyös a csatornabekötés a tulajdonosoknak?

– A sok más előnye mellett érdemes kiemelni, hogy sokkal olcsóbb, mint a szippantás. Sokan vannak, akik jelenleg nem fizetnek a szennyvíz-kezelésért, de már nincs sok idő hátra addig, amíg EU-s direktívák alapján mindenkinek fizetni kell a keletkezett szennyvíz kezeléséért. Így tehát a csatornázás során nem növekedni, hanem jelentősen csökkenni fognak a költségei azoknak a háztartásoknak, amelyek a szippantás helyett a csatornázást választják.

Kertész Béla

A szerkesztő jegyzete Csomag és csomagolás

Csodaszép magyar nyelvünkben sajátos kettősség figyelhető meg. Egyfelől rengeteg árnyalatot tudunk kifejezni hasonló dologra, tárgyra, jelenségre, cselekvésre. Például a beszédre. Mert lehet, hogy valaki egyszerűen beszél, már valamelyest mást jelent a magyaráz – pláne mást a magyarázkodik – de a kifejt, hangsúlyoz, indokol, rámutat, felvázol, hangoztat és még sok más hasonló szó mind egy-egy parányi különbséget képvisel, eltérve a többitől.

Másrészt valami hasonló működik fordítva is. Vannak szavaink, amelyek szövegtörnyezettől, alkalomtól, helyzettől függően jelentenek mást és mást, holott a hangalak ugyanaz. Itt van példának okáért a csomag szavunk. Ugye emlékszünk rá; amikor a debreceni diák Nyilas Misi pakkot kapott otthonról, az csomag volt, tele finomságokkal, még csizmára való kenőccsel is. Aztán: aki focizott valaha, az hallhatta eleget, hogy ha egy kemény hátvéd a túlságosan élénk csatár lábára rápakolt egy csomagot, akkor abból valószínűleg sérülés lett, merthogy ez a csomag már ilyesmit jelentett.

És vannak a rejtgetéssel célját szolgáló csomagok. Amelyek arra szolgálnak, hogy kívülről ne látszódjon, mi van belül. Amikor például vannak, akik tömegek vagy a csalhatalan igazság képviselőjének nevezik, mutatják magukat, holott ez csak a csomagolás, belül, tehát a csomagolás alatt, a valóságban hataloméhség, pénzsóvárság, esetleg egyszerű gonoszság húzódik meg. Akad erre példa bőséggel a közéletben, a gazdaságban, még a sajtóban is. Még lapunkat is megtalálják olykor ilyen-olyan csomagok. Hol a „mi is adófizető állampolgárok vagyunk” csomagolásában búvik meg az önreklámozás vágya, hol pedig

útszéli hangvételelű pocskondiázás érkezik telefonon, esetleg interneten „egy kisnyugdíjas” vagy „egy nagycsaládos” aláírás-csomagolóanyag mögé lapulva. Az internet amúgy is kiválóan alkalmas acsarkodó, magukat ilyen-olyan szaktekin-télynek kinevező – azaz álszakmaiságba burkolózó – torzult lelkű egyének száralmas, helyesírási hibákat és nevetéses okfejtéseket tartalmazó kinyilatkoztatásainak közzétételére.

De ne ragadjunk itt meg, mert még hátra vannak a manapság legdivatosabb csomagok. A reformcsomagok, a megszorításcsomagok, a „csak most fájdalmas, de később majd jó lesz”-csomagok. Ezek olykor, feltehetően az egymástól való megkülönböztetés céljából, egy-egy politikával foglalkozó egyén nevét viselik. Sok közös vonás van ezekben a csomagokban: soha nem az van benn, ami kívül rá van írva; egyik sem vált még be; előfordult, hogy már bontogatás közben ki kellett dobni az egészet a szemétkbe. Arra is van példa, hogy a nyilvánvalóan használhatatlanná vált összeállítás készítője lépett le a színről, a szedett-vedett holmikát meg átnevezve továbbadta egy harcostársának.

Itt tartunk most: egyre-másra kapjuk a különböző nevű csomagokat, és valahogy egyik se jó, egyik se nekünk való, egyiknek se tudunk örülni. Meglehet, az a baj, hogy akik küldik, nem ismerik a szó igei alakját. Nem tudják, mit jelent, amikor valakinek, valakiknek egyre többször mondják: na, most már lehetne csomagolni.

Topi Vener

Érd Megyei Jogú Város Önkormányzata
majálist és Európa-napot rendez 2009. május 1-jén az Alsó utcában, melyre szeretettel várunk minden érdi polgárt.

Program:

10.00–10.30	Zenés ébresztő az érdi mazzorettekel
10.30–11.00	Budafoki Brúders Kapelle fúvós zenekar műsora
11.00–12.00	A Vaga Banda Társulat Óriáscirkusz című produkciója
12.15–13.15	Nótacsokor Máté Ottilia magyarnóta énekes előadásában Tárogatón kísér Vesztergám Miklós
13.15–15.00	Táncóra az érdi Táncszínház és a Bonton Táncegyüttes műsora, valamint a Honvéd Együttes Folklor Gálája a Kárpát-medence táncából
15.00–16.00	Slágermúzeum Örököző dallamok Szigeti Eszter előadásában. Zongorán kísér Varga Zoltán
16.00–17.00	A Dumaszhínház előadása Beliczai Balázs és Mogács Dániel közreműködésével
17.00	Szájer József EU parlamenti képviselő (FIDESZ) és T. Mészáros András polgármester ünnepi köszöntője
17.15–18.15	Musicalgála Szinetár Dóra és Bereczki Zoltán , a Budapesti Operettszínház művészeinek fellépése
18.45–20.15	Magyar Atom -koncert (Tátrai Tibor , Solti János , Tóth János Rudolf , Zsoldos Tamás , Jamie Winchester)

Egész nap ételek, italok, vídámпарк, érdi panoráma egy tűzoltó kocsi kosarából
Különböző programok a politikai és civil szervezetek sátraiban

Szép napot, jó szórakozást!

Amikor a nevét szólítják, máris mozdul, kimegy a dobogóhoz, bemondja a költő nevét, a vers címét, majd elkezd mondani vagy olvasni a verset. E módosatra nincs szabály. És arra sincs, hogy versmondás közben álljon. A dobogó elé tett székre is ülhet, amit egyikük-másikuk el is fogad. Sőt, a hallgatóság soraiban ülve is szabad verset mondani vagy felolvasni. Hamarosan kiderül, ami most itt folyik, ez bizony nem szavalóverseny. Van – és ezek vannak többségben – akik a verset szinte maguk elé mondják. Így aztán a második, harmadik sorban ülő érdeklődőknek fülelnie kell, hogy hallják, és a kedvenc vers a többiek számára is érthető, befogadható legyen. A versolvasók mentségére írom ide: azért alakul ez így, mivel a versmondás intim műfaj. Különösen intim, ha kedves, netalán legkedvesebb versünkről van szó, amit azonos érzelműek társaságában átszellemülten olvasunk vagy mondunk. A terem lassanként megtelik érdeklődéssel, őszinte figyelemmel, bizonyos rácsodálkozással és jó érzésekkel. A versek élvezete közben figyelem az arcokat. Mindegyikre van írva valami. Ilyenek: Ez szép! Ez igen! Érdekes, hogy nekem eddig nem tűnt fel ez a vers. Vers? Inkább költemény. Az érzések, gondolatok szépség-özöne, kavalkádja! Elragadó!

Azt mindig tudtuk, hogy a magyar költészet – nyelvünk gazdagsága, a szinonimák sokasága miatt is – a világirodalom élvonalában van. Ám itt, a Csuka

Versek, versmondók

Zoltán városi könyvtárban, ezen a VERS-ELŐ délutánon az is bizonyossá vált, hogy klasszikusaink milyen frissek, „naprakészek” érzelmeiket, mondanivalójukat tekintve. Thaly Kálmán Rákóczi kesergője – amelyet a 91. évét taposó *Joó László* adott elő, – mintha a ma emberéhez szólna. Itt említtem meg, Joó László volt köztük a legidősebb s *Bozó Patrik*, egy tizennégy éves kisdíák a legfiatalabb versszerető. Nem kívánok ennek a felemelő délutánnak tudósítója lenni – az eseményről szóló beszámoló lapunk más oldalán olvasható – sokkal inkább rámutatni arra a tényre, milyen jelentős szerepe van és milyen nagy szerepe lehetne még a mai társadalomban is a versnek.

Tanulságul szolgált számomra, hogy a klasszikusnak számító költők közül kinek a versét – verseit – mondták, mint kedvenceket? Ábrányi Emil, Heltai Jenő, Csokonai Vitéz Mihály, Gyulai Pál, Petőfi Sándor, Móra Ferenc, Ady Endre, Gárdonyi Géza, Radnóti Miklós, Váci Mihály, Pilinszky János, Szabó Magda, *Kányádi Sándor*, Nagy László, Wass Albert, *Csoóri Sándor*.

Klasszikus költőink művei sok és erős szállal kötnek össze bennünket. Az iskolában feladott és jól megtanult versek végigkísérnek életünkön. Ami pedig nagyon lényeges, az az, hogy a versek másokkal is összekötnék, akik szintén tudják azt a bizonyos verset, és bennük is zengenek,

dalolnak a verssorok. Régi emlék tolakodik fel bennem. Egy ötvenhatos magyarral, Berczi Jósikával több mint harminc évvel ezelőtt az ausztriai Linzben találkoztam. Ő az USA állampolgáraként, Los Angelesben élt, de valamilyen okból átutazott Európába. Magyar költészeetről beszélgetve, elárulta, hogy legjobb barátját Petőfi egyik versének köszönheti. Los Angelesbe utaztam gyorsvonattal egy forró nyári napon – mesélte Jóska – A kupében hatan, csak férfiak ültünk. Egyszerre csak lassult, majd megállt a szerelvény. Az ablaknál ülve láttam az egész vidéket. Egy kanyargó kis folyó ömlött be egy távolabb jól látható nagyobba. A folyóparton bokrok, akácok, távolban kéklő hegyek. Úgy éreztem, mintha odahaza, magyar földön lennék. Zsebkendőm elővéve törölgetni kezdtem izzadt homlokomat, majd nagyot sóhajtva félhangosan magam elé mondtam, A Tiszánál című vers kezdő sorait: „Nyári napnak alkonyulatánál, / Megállék a kanyargó Tiszánál...” Elhallgattam. A szemben ülők közül középről, felemelkedett egy korban hozzám illő utas, és felém fordulva, mosolygósan folytatta: „Ott, ahol a kis Túr siet beléje, / Mint a gyermek, anyja kebelére.” Elhallgatott, mi pedig összeölelkeztünk és könnyeztünk. Az utastársak meg csak bámultak, el nem tudták képzelni, mi történhetett? Mi történt? Ott, azon nyomban barátokká lettünk. Sok ezer kilométerre hazánktól, a Petőfi-vers hozott össze bennünket

Bíró András